

[Steen Folke]

spørgsmålet om, hvad der skal blive af børnene i resten af det, der er den normale arbejdstid for forældrene. En ting er, at de kan være i en børnehaveklasse i normalt vel 3 timer, og at der kan være et rimeligt indhold i den tid, men hvad så? Der kommer det andet krav, nemlig kravet om, at der skal være nogle ordentlige fritidsordninger, f. eks. svarende til dem, der kan oprettes efter bistandsloven, som jeg omtalte før. Men der er jo ikke noget i denne lovgivning om, at der skal oprettes sådanne ordninger, og det vil sige, man står tilbage med et kolossalt problem, hvis man opretter børnehaveklasserne uden at gøre noget ved dette.

Under disse omstændigheder vil VS, til trods for at vi i og for sig kan se nogle fornuftige formål med børnehaveklasserne, ikke stemme for det lovforslag, der står tilbage, men vil undlade at stemme ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

De konservatives og fremskridtspartiets argumentation for ikke at tilslutte sig forslaget om børnehaveklasserne er, at man ikke vil medvirke til at udøve tvang over for kommunerne. Nej, det er ikke det reelle argument. Det er, at man ikke vil give børnene tilbuddet, og det er noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Til orientering for dem, der ikke var med på omtalte udflugt, skal jeg oplyse, at de medarbejdere i Osted, som ikke var uddannede, gjorde et betydelig mere overbevisende indtryk end medarbejdere andre steder, som var uddannede.

Lad mig dernæst sige, at kritikken fra den mere sparevenlige side af folketingsalen mod skolepasningsordninger forstår jeg måske, men kritikken fra venstre side er virkelig mærkelig, eftersom alternativet til skolepasningsordningerne er, at børnene skal gå på gaden. Så vigtigt er det altså at varetage pædagogernes interesser, at man gerne her vil lade børnene gå på gaden i nogle år endnu.

(Kort bemærkning).

Gerda Møller (KF):

Jeg kan ikke lade være at påtale den bemærkning, fru Helle Degn kom med. Et er, at socialdemokratiet og de konservative kan være uenige, men at man vil klandre vores argumentation, kan jeg ikke forstå. Vi vil gerne give børnene et tilbud, men det må være op til kommunerne; kommunerne har selvbestemmelsesret. Dette, at allerede 75 pct. af alle børn har tilbuddet, viser jo, at kommunerne er meget vågne, hvis der er et behov.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg ved ikke, om jeg kan svare på venstre-fløjspartiernes vegne, men jeg kan i hvert fald svare på egne vegne til hr. Bertel Haarder, at alternativet jo eksisterer og har eksisteret, lige så længe der har eksisteret en børneforsorgslov og en bistandslov, nemlig det alternativ, at kommunerne kan opfylde deres forpligtelser med hensyn til at bygge daginstitutioner. At de ikke gør det, synes jeg der skal tales med store bogstaver om, efter at afgørelsen herinde er truffet. Det er derude, præsset skal lægges nu, og det håber jeg det vil blive.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg har nogle enkelte bemærkninger til nogle af de ting, der kom fra ordførernes side.

Hr. Wissing gav udtryk for, at det måtte være forældrenes ret at vælge, hvor deres børn skal passes. Det, der er problemet med den ordning, der glider ud her, er, at forældrene rent faktisk ikke får nogen ret til at vælge. Hvor er valget for udearbejdende forældre, hvad enten det er enlige forældre eller dobbeltarbejdende forældre, i denne situation, når der mangler omkring 230.000 pladser til børnene i de relevante årgange?

Fru Gerda Møller fremsatte nogle betragtninger om kommunernes selvstyre og var i og for sig enig i princippet om børnehaveklasser, men mente, det skulle lægges ud til kommunerne, og sagde nu her i anden omgang, at det store antal børn, som frekventerer disse børnehaveklasser, viste, at kommunerne også gjorde noget ved sagen.

Problemet er, at 229 ud af landets kommuner i dag har børnehaveklasser, og vi finder, det er en urimelig ulighed over for børnene i